

El príncep feliç

Biblioteca
Sant Bartomeu
d'Alpicat

Al matí, veig una profesora que duu els walkmans encastats a l'orella que reproduïx la tertúlia de la Cope: estan indignats perquè el príncep d'Espanya sembla que s'ha triat una model sueca, rossa i alta, per casar-se.

Un príncep ha de fer un matrimoni de conveniència segons els interessos de la casa reial i dels que la sustenten. Així era, és i així serà. Això és una obvietat elefantàsica. Per tant, l'amor, tal com l'entendem els plebeus: com una passió hormonal que cristallitza en la primera dona disposada a satisfèr-la, és una qüestió que el príncep tindrà resolta per altres vies. Però el matrimoni és, en les classes dominants, des de temps immemorial, una forma de reforçar el poder de la família. Una forma d'assegurar el patrimoni —que, en aquest cas, és una monarquia que posseeix un estat. O, si més no, la representació d'un estat parlamentari. Encara que sigui una monarquia reinstaurada per un dictador.

Una altra cosa ben distinta és el populisme calculat que, des de sempre, han gastat els reis. Com que les grans decisions ja les prenen, sense consultar ningú, les classes dominants, llavors queden les decisions sentimentals, minúscules, arran de la terregada, del poble menut. Un príncep s'ha de casar per amor? La sola formulació d'aquesta pregunta omplirà les tardes de mil i una televisions, els matins de mil i una ràdios i, deixarà distrets uns quants milers de ciutadans que han de suar la cansalada cada dia. O, en el seu defecte, deixaran un espai en el seu coret de sentimentalitat per al nou rei, també apretat per la urgència lúbrica.

La vida circula per una altra banda; i no és precisament la vida que reflecteix *Gran Hermano*, sinó la qüestió de governar la pròpia vida —la seva, estimat lector, la meua— fins a on sigui possible. Perquè el marge de llibertat concreta —ho hauran d'admetre— és molt relativa, molt escassa.

El príncep —i els seus assessors— hauran de preparar la seva boda amb lupa: d'això en depèn la configuració de la nova generació de reis. L'amor és un assumpte important

perquè en depèn la nova generació. Sense això que anomenem l'amor no hi hauria cap continuïtat de l'espècie. D'aquí se'n segueix i es comprèn l'enorme despesa d'energia i de temps que l'amor reclama: en depèn la nova generació humana.

I encara que no agradi reconèixer-ho gens a ningú —i menys encara a les dones, que en són les primeres dipositàries d'aquesta continuïtat—, el cert és que aquesta voluntat de viure és una de les pulsions més urgents tant en homes com en dones. Només que, seguint Shopenhauer, triem les dones, inconscientment, per unes expectatives que, sovint, no poden comportar la felicitat de l'individu sinó la voluntat de viure de l'espècie humana. Triem, diu el filòsof, per l'aire de salut, per l'aspecte maternal, per les faccions de la cara, per la complementarietat dels aspectes físics i morals, però raríssimament triem perquè considerem que serem feliços amb aquell home o aquella dona —i si ho fem, ens solem enganyar. Seguint un cert fatalisme del filòsof, triem per la voluntat de viure no per l'instint de felicitat. Llavors, més de quatre vegades, la tragèdia domèstica està servida, freda i a deshora.

Un príncep, però, presenta una cara pública de representació d'un estat i per tant es deu a aquesta funció pública. La vida privada és opaca: no hi ha pas càmeres com a "la casa" de *Gran Hermano*. Si n'hi hagués, llavors tindria un cert interès mirar un programa on es veiés què fa i què diu quan sopa la família reial espanyola... Fóra un programa verament democràtic!

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

